

Proloog

‘**M**oeder Aarde, Vader Hemel, Grootmoeder Maan, ik vraag jullie om wijsheid.’ Ik ontsteek een kaars en zet hem in het oosten. Zacht flikkert het lichtje. Het is een heldere avond in de vroege lente en ik heb me geïnstalleerd te midden van een cirkel van stenen, aan de rand van het water. Ik haal de beker uit mijn tas, schep hem vol water en plaats hem, met een kleine buiging, in het westen. In het noorden leg ik een veer, in het zuiden schop ik de aarde tot een hoopje. Mijn lichaam is stijf, mijn keel dichtgesnoerd.

Nu het eindelijk zover is, lijkt de spanning verder op te lopen; al weken ben ik door angst bevangen. Al vanaf het moment dat ik voelde dat de tijd was aangebroken; de tijd om te schrijven, mijn verhaal te vertellen, mijn stem te laten horen. Maar ik heb geen woorden meer. Er is geen begin, geen eind, geen richting, en geen enkel onderwerp heeft zich onontkoombaar opgedrongen. Er lijkt niets te zijn dat zich wil laten schrijven. Toch weet ik zeker dat er een verhaal is. De roep om het te vertellen weerklinkt in mijn onrust, mijn dromen, en in tientallen pogingen die op niets uitlopen.

En daarom zit ik hier, in het zilveren licht van de volle maan, onder de voortsnellende wolken, in de hoop dat ik met een dosis magie het universum in beweging kan brengen; dat ik de sterren, de aarde, de elementen kan laten samenspannen om de woorden uit hun hollen te trekken, om vervolgens klinkende zinnen te maken die mijn verhaal zullen vormen.

Stevig plant ik mijn voeten op de grond. De adem van de wind strijkt koud langs mijn huid en ver onder me weet ik het donkere, vibrerende hart van de aarde. Met mijn drum volg ik het ritme; met elke slag ontspannen mijn verkrampde spieren en zink ik dieper weg in de eenheid van alles; de wind, het water, de stenen, de onmetelijke oneindigheid van de sterrenhemel boven me en die van de aardlagen onder me. Het verschil tussen mij en dat daarbuiten wordt kleiner, om uiteindelijk volledig te verdwijnen.

Aandachtig maak ik de gang door het medicijnwiel. Eerst keer ik me naar het zuiden – de windrichting van aarde en lichaam – en roep, tegen de stroom in: ‘Winden van het zuiden, onzichtbare begeleiders van het zuiden, ik vraag jullie om hier aanwezig te zijn!’ De warme stroom neemt toe in kracht en in mijn ooghoeken meen ik de schaduw van een slang waar te nemen, maar zodra ik mijn hoofd wend, is hij verdwenen.

Ik draai me een kwartslag. ‘Winden van het westen, spirits van het westen, ik vraag jullie om hier aanwezig te zijn!’ De begeleiders van water en emoties komen binnen door de westelijke poort. Niet dat ik die wezens echt zie, maar wel de dansende vleermuizen in hun gevolg.

‘Winden van het noorden, krachten van lucht, ziel en voorouders, ik vraag jullie om hier aanwezig te zijn!’ De noorderlingen geven me kippenvol, als teken van hun arriveren. Vervolgens roep ik het oosten aan – het vuur en de geest – en de Great Spirit, maak ik Moeder Aarde wakker en richt ik me tot de fonkelende sterren, Grootmoeder Maan en de Zon: ‘Schijn licht op mijn vraag!’

Als alle krachten hun plek hebben ingenomen in het wiel en de ruimte van mijn bewustzijn vele malen hebben vergroot, is de kringloop van leven en schepping geactiveerd. Ik ga liggen op het koele, harde zand. Mijn in wanten gestoken handen plaats ik op mijn hart.

Het duurt even tot de subtiele aanraking die ik eerder heb leren kennen mijn gezicht beroert. Vleugelzacht gaat ze langs mijn voorhoofd en strijkt teder de frons glad die zich daar gefixeerd heeft. Voor het eerst in weken ontspant mijn derde oog; alleen zo zal ik energie kunnen waarnemen.

Eerst fluisterend, maar al gauw steeds harder formuleer ik mijn wens: ‘Ik wil mijn stem vinden en mijn verhaal schrijven. Help me mijn stem te vinden. Ik wil mijn stem vinden en mijn verhaal schrijven...’ Steken in mijn hart benadrukken het verdriet van mijn ingehouden woorden. ‘Laat me mijn stem vinden...’

Tijd verstrikt en ik blijf de zinnen onophoudelijk herhalen, maar een antwoord blijft uit. ‘Help me mijn stem te vinden!’ Even voel ik de neiging om de hele onderneming af te blazen, maar zo kan ik niet naar huis. ‘Ik wil mijn stem vinden...’

Het duurt twintig minuten, misschien nog wel langer, maar dan lijken de woorden te winnen aan diepgang en kracht. Ze worden welhaast wezens van zichzelf met een eigen doel en richting. Ze gaan buiten mij op zoek naar het oor dat ze zal horen.

Maar het blijft stil.

Ik trek de deken nog wat steviger om mijn schouders en rek mijn zintuigen op om te kunnen horen voorbij de grens van mijn lichaam en de lichten van de nieuwbouwwijk in de verte. Misschien kan ik zo de boodschappen ontcijferen van de lispelende wind en de zacht klotsende golven tegen de oever. Wellicht kan ik dan het universum induiken en aanschuiven bij de goden om te zien welk oneindig plan ze voor me hebben uitgestippeld.

‘Stap voor stap. Volg je ritme.’

Mijn hart springt op. Bijna onmerkbaar zijn de woorden binnengekomen. Ik weet niet eens zeker of ik ze heb gehoord of gewoon weet dat ze er zijn.

'Je wilt vooruit vliegen, denkt dat je stilstaat. Maar de zon komt op en gaat onder, de seizoenen wisselen elkaar af en je gezicht in de spiegel wordt steeds ouder.'

De stem in mijn hoofd klinkt als die van mij, maar praat anders.

'Timing is alles. Haast bestaat niet. Beginnen; dat is je enige opdracht.'

'Ik ben vergeten hoe dat moet,' zucht ik.

'Omdat je niet meer weet wie je bent, Zwaan.'

Betrapt. Ik wil ertegen ingaan, maar weet dat het waar is.

'Waarom?' vraag ik.

'Omdat jouw woorden de jouwe niet zijn. Je bent bang voor je eigen geluid. Liever praat je anderen naar de mond. Verlies je je woorden, dan verlies je je dromen. Verlies je je stem, dan verlies je jezelf.'

Ik zwijg, denk na.

'Maar wat kan ik schrijven, als ik geen geluid heb?'

'Dat weet alleen jij.'

Dat schiet niet op. Concrete antwoorden zoek ik, maar ik krijg nog meer raadsels.

'Waarom duurt het zo lang voor ik mezelf heb gevonden?'

'Afdalen in de diepte van je ziel is altijd durend. De ziel is eeuwig; hij is eeuwig geweest en zal eeuwig zijn. Hij is van deze wereld, maar ook van vele andere. Hoe snel dacht je hem te kennen?'

Geen idee eigenlijk.

'Wat is er nodig?'

'Geduld, volharding, vertrouwen, overgave. Liefde voor het licht en het duister.'

'Waarover zal ik schrijven?' vraag ik nogmaals, tegen beter weten in.

Geen antwoord.

Een vliegtuig verbreekt de betovering. Het brengt me terug

in mijn lijf dat koud en stram aanvoelt. Klappertandend kom ik overeind, pak mijn spullen, bedank alle windrichtingen en begeleiders, en stuur ze naar huis. Over de zandplaat, waarop in de toekomst woningen, straten en winkels zullen verrijzen, loop ik terug, in de richting van de bebouwing.

'Je weet niet wie je bent...' De herinnering aan de stem waart door mijn hoofd en buik, terwijl ik luiers verschoon, melk opwarm en urenlang slapeloos in het donker staar. Hij heeft iets aangeraakt en sindsdien borrelt het onder de oppervlakte. Zelden heb ik me afgevraagd wie of wat ik precies ben, maar die vraag is, om te kunnen schrijven, blijkbaar belangrijk.

Een soul search zou de antwoorden ongetwijfeld geven, en de meeste mensen gaan daarvoor op reis, maar met de baby vind ik een busrit al stressvol, dus voorlopig blijf ik waar ik zit: in ons comfortabele appartement op IJburg, waar de wolkenluchten prachtig zijn en het water weids.

Ik overweeg de alternatieven en bedenken dat ik mezelf dan maar energetisch moet verplaatsen. Energie kent geen ruimte of tijd. Je sluit je ogen, zoekt de stilte, stelt je open, richt je innerlijke oog, en met een beetje geluk (en stug oefenen) beland je in vorige levens, andere culturen en dimensies.

En zo vormt zich het idee: een zoektocht in de wereld van energie; een queeste door heden, verleden en toekomst. Een schrijfreis, om mezelf te vinden en, tegelijkertijd, uitdrukking te geven aan mijn verloren stem. Het eiland hoeft ik er niet voor af. Het is een reis naar binnen. De reis die al door duizenden helden en heldinnen voor mij is gemaakt; de lange, uitputtende expeditie die voert van hoofd naar buik en hart. Een tocht van inwijdingen; door het aloude medicijnwiel, van duister naar licht, van onder naar boven, van dood naar leven, van wie ik eigenlijk niet naar wie ik wel echt ben, van Fantasia-land naar het land van de ziel en manifestatie van mijn dromen.